

Prædiken til Julesøndag

Matt. 2, 13-23

I Ægypten - engang for længe siden - flettede en kvinde en kurv af siv og tætnede den med beg. Hun lagde sin nyfødte søn i kurven og satte den ud i Nilens vand. Havde hun ikke gjort dette, ville barnet være blevet fundet af Faraos soldater, og hans hovedskal ville være blevet knust mod den nærmeste væg.

Nu satte hun sin lid til, at Gud ville sørge for barnet. Kurven vuggede af sted på Nilens bølger. Den flød ind i den vig, hvor Faraos datter plejede at bade. Hun og hendes hofdamer opdagede kurven og fandt den lille. Faraos datter tog ham til sig og kaldte ham Moses.

Moses var således det eneste jødiske drengsbarn, der undslap Faraos had. Han blev sit folks frelser, da han førte hebræerne ud af Ægyptens fangenskab og ind i det forjættede land.

Historien gentager sig på en måde i dagene efter jul: Herodes' sanseløse vrede rammer Betlehem. Han lader alle drengébørn op til to år nedslagte. Kun det ene, udvalgte barn undslipper. Jesus frelses for senere at kunne blive alle folkeslags frelser.

Men lettelsen stikker i halsen. For hvad med alle ofrene? Alle de familier, der ikke var den ene, udvalgte familie. De navnløse, utal-

lige forældre, der fik deres barn vristet ud af favnen, og som så soldaterne gøre en brutal ende på barnets gråd. Hvad med dem? Er de glemte? Var deres lidelse den nødvendige pris, Gud ville betale for at frelse sin egen søns liv?

Jesu fødsel var lyset, der tændtes i mørket. Men det var som om, lysets klarhed gjorde kontrasten til mørket omkring det endnu skarpere.

Rakels gråd over sine børn blev endnu mere utrøstelig, fordi én gik fri, og fordi det var på grund af denne ene, det ubærlige skete. Græder Gud med Rakel? Vidste Jesus, hvilket blodbad hans fødsel førte med sig?

Julesøndag kaldes "De uskyldige børns dag!" Og det går som en rød tråd gennem det nye testamente, at børnene har en særlig plads i Guds hjerte:

"Han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem". "Lad de små børn komme til mig, dem må I ikke hindre" og "Den, som bringer én af disse mine mindste små til fald, var bedre tjent med at få en møllesten om halsen og blive sænket i havets dyb" – og, endnu et citat: "Alt, hvad I har gjort mod disse mine mindste (brødre), har I gjort mod mig!"

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 433. 118. årgang
December 2017
ISSN 0901-2214

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Gud ser det værgeløse barn, og han ser dets forældre, der af hele deres sind og hele deres hjerte elsker barnet. Han ser sin kærlighed opfyldt i forældrenes kærlige omsorg, når de giver deres barn føde, trøst og omsorg.

Og han mærker smerten i sit eget hjerte, når et barn gøres fortræd. Når et barn lider, lider Gud med det.

Jo, Gud græder med Rakel. Rakel, som bliver sindbilledet på alle forældre, der elsker deres børn.

Og jo, Jesus må have vidst, hvilket blodbad, der fulgte efter hans fødsel. Det må have været den anfægtelse, der drev ham fremad mod Jerusalem og døden på korset.

Hans skjulte følelse af medskyld. Og hans skyld mod de uskyldige børn måtte sones. Kun han - den ene, der undslap - kunne sone den.

Moses vendte tilbage til Faraos og krævede sit folk frigivet af slaveriet.

Efter 10 plager, hvoraf den sidste afstedkom et krig som dét, der lød i Rama, førte han hebræerne ud på en vandring, der efter års landflygtighed, kom til landet, der flød med mælk og honning. Det forjættede land. Moses opfyldte sin bestemmelse. Betalte den skyld, han pådrog sig, da han, som den eneste, blev reddet ud af Faraos barnemord.

Og Jesus vandrede til Jerusalem. Som de uskyldige børn lod han sig gribe af soldaterne uden at sætte sig til modværge. Han lod dem mishandle og ydmyge sig. Og han lod dem fæstne hans hænder og fødder til korset.

I dét øjeblik delte han skæbne med Betlehems børn. Med alle jordens magtesløse

børn, der lider under voksnes grusomhed.

Han gav ikke deres lidelser eller deres død en mening. For et barns lidelse og død kan aldrig have en mening. Ikke engang den, at den udvalgte derved går fri. Det ville være at håne de navnløse, utallige forældre - og deres børn med dem.

Men han gav dem det forjættede land. Da graven åbnedes påskemorgen, blev døren til Paradiset åbnet for dem.

Deres død var meningsløs. Men de var ikke meningsløse. De var set og elsket.

Og da deres forældre græd, fordi de ikke længere kunne holde og beskytte deres børn, tog han dem til sig, for altid at holde og beskytte dem hos sig.

Og vi andre sidder med vore børn i tankerne. En tekst som denne får os til at holde lidt fastere om vore børn. Vi fornemmer alle de farer, der truer dem, og ikke mindst fornemmer vi afmagten ved ikke altid at kunne være hos dem og beskytte dem.

Denne tekst er til os, der frygter begrundet eller ubegrundet. Den giver os det budskab, det samme som dåbens budskab: at dér, hvor vor beskyttelse hører op, dér tager Gud over. Han ser vore børn og elsker dem og åbner Paradiset for dem.

Vort svar på det budskab er:

Lov og tak og evig ære være dig, vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand, treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen!

Henning Nielsen

Tidligere Hyldested og Rosmus

Salmer:

123, 108, 130, 124, 122